

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙
อะไรจะหนักก็หนัก ใจไม่หนัก

ก่อนจึ่งหัน

ผ้าห่มที่เอามาไว้โกดังนี้ พระเราจะบริหารจัดการส่งไปทางไหนๆ ให้จัดการเสียนะ ผ้าห่ม ๒๗๑ ผืนอยู่โกดังเวลานี้ พระเราจะจัดการส่งไปทางไหนก็ไปเถอะ อย่าให้ชักช้า เวลานี้กำลังเป็นฤดูหนาว ที่ว่าผ้าห่ม ๒๗๑ ผืนแจกโน้นแจกนี้ เจ้าของเองไม่เคยใช้ผ้าห่มนะ จนพ่อแม่ครูจารย์มันเอาผ้าห่มของท่าน ถ้าหากว่าผ้าห่มใหม่ก็ไม่อด เอาไป บังสุกุลให้เราเราก็จะไม่เอา ท่านเลยเอาผ้าของท่านไปบังสุกุล ท่านไปเองนะไปบังสุกุล เราต้องรับ พูดถึงเรื่องผ้าห่มเราไม่ใช่ ดัดตลอดเวลา นอนไม่หลับไม่ต้องนอน มันมา สัมผัสเราก็พูดเฉยๆ จนพ่อแม่ครูจารย์มันเอาผ้าห่มของท่านไปบังสุกุล โอ๊ย ท่านพับไว้ เรียบร้อยนะ เป็นคติตัวอย่างทุกอย่าง

กุฎิเราอยู่เดี่ยวๆ ประมาณสักเมตรกว่า เดินไปนี่ก็มองเห็น เอ๊ ใครเอาผ้ามา บังสุกุล ขึ้นไปดู โอ๊ย เป็นของพ่อแม่ครูจารย์มัน เราก็ไม่เคยพูดนะว่าไม่ใช่ผ้าห่ม ท่านรู้ ได้ ท่านเอาผ้าของท่านไปบังสุกุลให้เรา ตกลงเราก็ต้องได้ใช้ตอนอยู่ในวัด พอออกไป แล้วก็เท่านั้น ดัดกันอย่างนั้นนะ โอ๊ย ตกกระหมดเลย รู้สึกมันหนาวจริงๆ อยู่ในป่าใน เขา น้ำค้างตกนี้ปุบปับๆ ตอนเช้าเหมือนท่าฝน ไม่เอาผ้าห่ม กลางคืนนอนไม่หลับ ตลอดรุ่ง มันหนาวมากขนาดนั้น เราให้เฉพาะผ้าสังฆาพับครึ่ง ผ้าจีวรพับครึ่ง ให้เท่านั้น แหละ

คนอื่นจะมีหรือไม่มีเราไม่เคยสนใจ เราสนใจเฉพาะเราคนเดียว ท่านเอาผ้าห่ม ของท่านไปบังสุกุลเรา แหม ตาท่านแหลมคมมาก ตาจอมปราชัญญ์ บิณฑบาตได้มานี้เรา ทำคนเดียวเรานะ พระทั้งวัดเราไม่สนใจกับใคร แต่ปฏิบัติตัวของเราโดยเฉพาะเท่านั้น ท่านเห็นได้นะ เวลาบิณฑบาตกลับมาถึง มีอะไรๆ จัดใส่บาตรปุบปับๆ แล้วก็ไปดูแล บาตรของท่านเป็นประจำ พอเสร็จแล้วก็มานั่ง บาตรเราเอาไปตั้งไว้ข้างๆ เสามีฝา แอบ ไว้นั้น เอาฝาบาตรปิด ฝาอาบน้ापิด พระเถรไปยุ่งไม่ได้ พระเถรกลัวเรามากนะรอง พ่อแม่ครูจารย์มัน ไม่มีองค์ไหนมาทะเล้งเราได้ พอมองเห็นก็กลัวแล้ว

ก็จึ่งจ้งทุกอย่างพูดง่าย ๆ เอาจึ่งเอาจ้งทุกอย่าง เวลาจตุปัจจัยไทยทานเกิดมา ไม่เอาเลย จนกระทั่งพ่อแม่ครูจารย์ได้ขนผ้าของท่านเข้าไปในห้องท่าน เราลืมเมื่อไร มันไปสัมผัสเราก็เล่าเฉยๆ เราเป็นคนจัดให้เรียบร้อยหมดแต่เราไม่เอา นิดเดียวก็ไม่เอา เพราะเราใช้ผ้าสามผืน สูดท้ายถามพระถามเถร ท่านให้ขนเอาผ้าเข้าไปในห้องท่าน ให้ท่านมหาเสียก่อน ท่านมหาแล้วก็เอาอันนี้ไปถวายท่าน ท่านจะเอาอะไรก็เอา

ท่านไม่เอาแล้วค่อยโละ ผ้าเต็มห้องท่านนะ ท่านเป็นนักสังสมเมื่อไร แต่เวลาเช่นนั้น ท่านสั่งให้ชนเข้าไปไว้ในห้องท่านเต็มห้องเลย พอเรากลับมา เอ้า ผ้าเลือกเอา จะเลือกอะไรก็เราไม่ได้หาเลือกผ้า หาธรรมต่างหาก

พ่อแม่ครูจารย์ปฏิบัติกับเรา อ้อย แผลกอยู่นะ ตาท่านแหลมคมมากเทียว ท่านเห็นหมดเรื่องของเรา เราดุดพุดไม่ได้เวลามาสัมผัส ที่เราหาอุบายลามาคูตร ลามารธรรมตามไม่ได้ ส่วนมากเราจะยกโยมแม่ ถามอาการโยมแม่ชนิดหน่อยแล้วไปกราบนมัสการลาท่าน ได้ทราบว่ายอมแม่ไม่สบายแล้วก็มา มานี้พวกน้องๆ ไปโกยเอาของในตลาดอุดรใส่ถังใหญ่ๆ ช่างใหญ่ๆ เต็ม เสรีจแล้วเอาไปเลย พอไปถึงพรรณาแล้วเอาลงที่นั่น จ้างล้อจ้างเกวียนไป เต็มล้อเต็มเกวียน

ที่มันขบขัน คือจอมปราษฎ์กับจอมโง่ พุดให้มันชัดเจน ท่านจอมปราษฎ์ เรามันจอมโง่ เวลาจะไปหนองผือ ให้เอาของเราจัดไปนี้เต็มรถๆ ของดิบๆ ดีๆ อะไรตามที่เราเคยปฏิบัติต่อท่าน ถูกธาดูถูกชั้นร์ของท่านมีอะไรบ้างๆ เรารู้หมด จะหาอย่างนั้น พอจะไปพรรณาก็ให้เขาไปหาแก่นขนุน ได้ท่อนหนึ่งก็เอา แก่นขนุนเป็นข้อแก้ตัว เข้าใจไหม ให้เขาเอาแก่นขนุนสักท่อนเดียวก็พอ นอกนั้นอาหารเต็มหมดเลย คือเราจะเข้าตอนท่านไม่ออกมาตามบริเวณ ประมาณสัก ๕ โมงเราจะเข้า พอเข้าไปล้อจอดปั๊กก็ให้ชนเข้าไปในกุฎิ เรียกว่ากุฎิหลบซ่อนว้างั้น เราเป็นคนสั่งเอง

มันขบขันตอนเช้านะ เพราะต่างคนต่างจ้องกัน พอตอนเช้าบิดนทบาท ของเอามาแล้วตอน ๕ โมงเย็น ชนเข้าไปในกุฎิ เณรเพ็งนี่ละเป็นคนเก็บ อาหารดีๆ เพราะเราสังเกตธาดูถูกชั้นร์ของท่านถูกกับอะไรๆ เราจะหาอาหารประเภทนั้นไป ใส่เป็นแข่งๆ ไป พอไปถึงก็ต้องหาเวลาเหมาะที่ท่านไม่ออกมา ถ้าท่านออกมาทางศาลาทางหน้าประตูวัดอย่างนี้ท่านจะเจอเข้า เราไม่ให้เขาไป ตอนเจียบถึงค่อยเอาไปชนเข้าหมดเลย เอาแก่นขนุนท่อนสักเท่านี้ไปไว้เท่านั้นแหละ

ตอนเช้าเราคอยดูขโมยใหญ่ โอ้ย ตาท่านแหลมคมมาก ถึงเวลาที่พุดพุดเสียก่อนเรื่องพ่อแม่ครูจารย์มันจอมปราษฎ์กับเราจอมโง่ พอตอนเช้าตาท่านก็จ้องคอยดูสายตาท่าน โอ้ย ตาท่านสอดปั๊กๆ ๗ คือเวลาเอาไปแล้วรอยล้อรอยเกวียนนี้ปิดหมดนะไม่ให้เห็น เอาพระเอาเณรมาดูด้วยกัน ดูขโมยจอมโง่เอาพระเอาเณรเราไปปิดรอยล้อรอยเกวียนไม่ให้ท่านเห็น เราเป็นคนสั่งเอง ไปดูหมด เราเองก็ว่าไม่มีแหละ หมดหายสงสัย ตอนเช้าที่มันขบขัน พอบิดนทบาทตอนเช้าท่านออกมา ท่านทราบที่เราไปไหน มานี้ท่านจะจอต้อ

วันนั้นท่านก็จอต้อ มันจะขนอะไรมาไ้บ้านี้ คงว้างั้น มารอยล้อรอยเกวียนไม่ให้เห็นเลยนะ เอาไม้กวาดมากวาดเรียบหมดเลย ตอนเช้าออกมาเราก็ค่อยสังเกตสายตา

ท่าน ท่านเดินไปตาท่านวับ ๆ ๆ มันสู้ท่านไม่ได้นา เดี่ยวบ๊ีบ นี้อยล้อยรอยเกวียนมาจาก ไหน ขึ้นแล้วนะ กูตาย เห็นจนได้ ก็พยายามปิดหมด เอาพระเอมรมาดู ปิดกวาด เรียบร้อยแล้วไปผลอไต่ยังง ี่นี้เครื่องแก้ตัวคือแก่นขนุน นี้อยล้อยมาจากไหน เราไป ดูก็ว่า อ้อ เมื่อวานนี้มาจากพรรณา เห็นแก่นขนุนดี ๆ เลยให้เขาใส่ล้อมา ท่านก็เลยนั่ง ความหมายของท่านตอบลึ ๆ ก็จะมีว่า คงแก่นขนุนใหญ่ นั้นแหละ เต็มแข่ง ๆ ท่านจะว่า อะไรก็ว่าไม่ได้ใช้ไหม เพราะจับตัวไม่ได้ คงว่าแก่นขนุนใหญ่ นั้นแหละ คือของเต็มแข่ง ๆ มันซับซ้อนจะจอมงักกับจอมปราชญ์ปฏิบัติต่อกัน แพ้ตลอดเรา เราก็อ่าเราใช้ปัญญาเต็ม กำลังความสามารถ เอาละจะฉันทันจัน

หลังจัน

เราได้พยายามเต็มกำลังความสามารถของเรา ที่จะให้หลักใหญ่คือหัวใจของ ชาติเรามีความแน่นหนามั่นคง เช่น ทองคำ เงินสดหรือดอลลาร์ เข้าในคลังหลวงของ เรา การช่วยชาติคราวนี้ก็เป็นเครื่องหมายของการช่วยชาติได้จริง ๆ ได้ทองคำถึง ๑๑ ตันกับ ๓๘๐ กิโล นี้ละที่บรรดาพี่น้องทั้งหลายร่วมมือร่วมใจกันช่วยชาติของเรา เฉพาะที่สำคัญก็คือนำสมบัติอันมีค่าเข้าสู่คลังหลวง ทองคำก็ได้ถึง ๑๑ ตัน ๓๘๐ กิโล ถ้าเรายังไม่ตายก็จะมาอีก มาตามจังหวะของมัน นี่เป็นประเภทน้ำไหลซึม ไม่ใช่ ประเภทออกสู่ออกจริง ๆ ประเภทน้ำไหลซึมค่อยไหลมาเรื่อย ๆ

ส่วนดอลลาร์นั้นได้เข้าเพียง ๑๐ ล้าน ๒ แสนกว่าดอลลาร์ที่เข้าคลังหลวงแล้ว เงิน สดที่ไม่ได้เข้าก็กระจายออกทั่วประเทศไทย ได้แยกไปซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงสอง พันล้าน หมายถึงเงินสดเงินไทยเรา ที่ได้แบ่งเข้าไปซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวง นอกนั้น ออกนอกหมด เพราะเราเป็นผู้พาดำเนินเอง พุดอะไรแล้วไม่เคลื่อน คือพิจารณา เรียบร้อยแล้วที่จะเดินยังง ๆ เวลาประกาศออกมาที่ประกาศตามที่ได้พิจารณา เรียบร้อยแล้ว เพราะฉะนั้นเวลาก้าวเดินจึงก้าวเดินไปตามนั้นเลยไม่เคลื่อนคลาด

เช่นอย่างดอลลาร์นี้ก็บอก ต่อไปนี้ดอลลาร์เราจะไม่ได้เข้าคลังหลวงนะ เพราะ เหตุไร เพราะการเทศนาว่าการช่วยชาตินี้เราก็หยุดแล้ว สมบัติเงินทองที่จะมาเพื่อช่วย ชาติมันก็ต้องอาภัพไปตาม ๆ กัน ก็หยุด ตกลงเงินดอลลาร์ได้เท่าไรก็ต้องมาหนุนเงิน ไทย เพราะเงินไทยหมดไปทุกวัน เกี่ยวกับการเทศนาว่าการช่วยชาตินั้นเราหยุดแล้ว แต่ความทุกข์ความจนของคนล้มหลามมารอบวัดรอบวาจึงต้องได้ช่วย ไม่มีอะไรก็ต้อง เอาเงินดอลลาร์มาหนุนเงินไทย เพราะฉะนั้นดอลลาร์จึงไม่เข้าคลังหลวง

ตามที่เราประกาศไว้แล้วว่า ต่อไปนี้ดอลลาร์จะไม่ได้เข้า ก็เป็นไปตามที่เราคิดไว้ แล้ว เพราะเงินสดเงินไทยเรานี้หมดไป ๆ เนื่องจากว่าเราหยุดการเทศน์แล้ว เงินสดเงิน ไทยก็ไม่มี แต่คนทุกข์คนจนไหลเข้ามาตลอด จึงต้องได้เอาดอลลาร์มาช่วยกัน หนุนกัน

อย่างทุกวันนี้ ถ้าเป็นดอลลาร์นี้หมุนเข้าหาเงินไทยทั้งหมดเลยเพื่อช่วยชาติไทยของเรา ไม่มีกำหนดนะเงินสดที่ออกช่วยชาติไทยของเรา อันดับแรกก็คือโรงพยาบาลทั่วประเทศ ทุกภาคนะเงินไทยที่ออกช่วยโรงพยาบาล ทุกภาคในประเทศไทยของเรา ออกไปเรื่อยๆ อย่างนี้ ที่ไม่แตะเลยก็คือทองคำ ไม่แตะแม้เม็ดหินเม็ดทราย เราเป็นคนสั่งเอง ว่าอย่างไรเป็นอย่างนั้น ทองคำนี้ไม่แตะ ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งบัดนี้ก็ไม่เคยแตะ ส่วนดอลลาร์ก็อย่างที่ว่าแหละ เมื่อควรแยกไหนแยกนี้ก็แยกไปอย่างว่า ส่วนเงินไทยกระจายทั่วประเทศ ก็เป็นไปตามที่กำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว

ท่านทั้งหลายเราอยากจะถาม เราก็พอทุกอย่างแล้ว คำสรรเสริญยินยอมจะมีค่าขนาดไหน ความดีจินนิทานจะเลวร้ายขนาดไหนก็ตาม รู้คำว่าพอแล้วอย่างเลิศเลอในธรรมทั้งหลายไม่ได้ ธรรมเลิศเลอกว่าทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วในหัวใจเรานี้ก็พอแล้วอย่างเลิศเลอ เราไม่เอาอะไรอีกแล้ว ไปที่ไหนมีแต่ช่วยโลกๆ ทั้งนั้น เหลือมาเท่าไรก็เหลือเพื่อช่วยโลก ได้มาเท่าไรแจกจ่ายไปเท่าไรก็เพื่อช่วยโลก ไม่ว่าจะอยู่จะเคลื่อนไหวไปมาช่วยโลกทั้งนั้น เราไม่เอา เราบอกเราพอแล้ว ในหัวใจพอ พอทุกอย่าง ไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าธรรมที่อยู่ในขั้นพอ เรียกว่าพออย่างเลิศเลอ

เพราะฉะนั้นการช่วยพี่น้องทั้งหลายจึงบริสุทธิ์ตลอดมา การช่วยชาติของเราเราช่วยด้วยความพอแล้วในหัวใจ ในบรรดาธรรมทั้งหลาย ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกัน ตั้งแต่วันเริ่มแรกประพาศปฏิบัติ น้ำตาร่วงบนภูเขาก็มาแล้วให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ฟัดกับกิเลสเราลืมเมื่อไร น้ำตาร่วงสู้กิเลสไม่ได้ จนออกอุทานในใจ อุทานนั้นก็เลยเป็นการผูกโกรธผูกแค้นให้กิเลสตลอดมา จนกระทั่งวันสิ้นสุดของกิเลส ประหารกับบนเวทีหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ นั้นละผูกโกรธผูกแค้นกันมา ไปสังหารกันได้ที่ตรงนั้น อันนี้ละอันน้ำตาร่วงบนภูเขา

เรานำมาพูดนี้พูดตามความสัตย์ความจริง ไม่ยั้งไม่หย่อน เอาความถูกต้องแม่นยำมาพูด ทั้งฝ่ายอ่อนฝ่ายแข็ง ฝ่ายเลวฝ่ายดี เรานำมาพูดจากเราคนเดียวที่ชี้รั้วชี้เห่กำลังวังชาไม่มีสู้กิเลสไม่ได้ น้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาก็มาแล้วให้ฟัง การผูกโกรธผูกแค้นกับกิเลสถึงขนาดอุทานภายในใจว่า เหอ มึงเอาภูขนาดนี้เทียวเหอ เอาละยังงิมึงต้องฟังวันหนึ่ง นี่ผูกโกรธผูกแค้นแล้วนะ ให้กูถอยกูไม่ถอย มึงต้องฟังวันหนึ่ง นี่คือผูกโกรธผูกแค้นให้กิเลสซึ่งเป็นภัยต่อหัวใจเราเอง ถ้าผูกโกรธผูกแค้นให้บุคคลและสัตว์ตัวใดเป็นบาปเป็นกรรม เป็นกรรมเป็นเวร ผูกโกรธผูกแค้นให้เจ้าของนี่ไม่เป็น เป็นธรรมล้วนๆ นี่ละที่ได้เชื่ออันสำคัญฝังในหัวใจนี้ เคียดแค้นมาจนกระทั่งถึงได้ม้วนเสื่อกันบนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ สมใจ นั้นเห็นไหมละ

ที่นี้เมื่อถึงขั้นพอแล้วมันพออย่างเลิกละ ไม่ใช่พอธรรมดาเหมือนเรากินข้าวกินน้ำอะไรพอ พอตอนเช้าตอนบ่ายหัวนอนก็เหมือนกัน อะไรว่าพอนี้ พอตอนนีไปบกพร่องตอนนั้น ส่วนธรรมกับใจพอนี้พออย่างเลิกละ เรียกว่านิพพานเที่ยง ดูที่หัวใจเจ้าของ อย่าไปถามผู้ใด พระพุทธเจ้าตรัสรู้เพียงพระองค์เดียวประกาศธรรมสอนโลก ได้ถึงสามโลกธาตุ พระองค์ได้หาใครมาเป็นสักขีพยาน ธรรม สนฺทิฏฐิโก ชั้นสุดยอด และสุดท้ายได้ประกาศปางขึ้นในพระทัยพระพุทธเจ้าหายสงสัย การแนะนำสั่งสอนโลก โลกวิทู รู้แจ้งโลกทั้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึง อาโลโก อุทปาติ สว่างจำครอบโลกธาตุนี้มาเองในพระทัย บรรดาสาวกทั้งหลายก็เป็นไปตามนิสัยวาสนาของตน โดยไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้าเพื่อหาอุบายมาแนะนำสั่งสอนสัตว์โลก ที่เราไม่พอไปขอหยิบยืมจากพระพุทธเจ้ามาอีกไม่มี บรรดาสาวกองค์ใดบรรลุธรรมบั้งขึ้นมาสอนเต็มภูมิตัวเองทั้งนั้น ๆ แหละ

นี่ก็ได้ทำเต็มกำลังความสามารถกับพี่น้องทั้งหลาย เกิดมาในชาตินี้เรียกว่าเต็มภูมิของเราที่ได้ช่วยพี่น้องทั้งหลาย ที่แรกก็ช่วยตัวเองตั้งแต่ น้ำตา ร่วงบนภูเขา มา พัดจนกระทั่งกิเลสพังให้เห็นประจักษ์ต่อหน้าต่อตา บอกสถานที่เวล่ำเวลาด้วย เอาสักขีพยานมายืนยันเลย ตั้งแต่บัดนั้นมาก็ได้ช่วยโลกเรื่อยมา อันดับแรกช่วยพระ เพราะพระนี้รู้มตามตลอด เราเหมือนผู้ต้องหา ตอนแรกๆ พ่อแม่ครูจารย์มันเป็นเรื่องไรโร้ร้อม ไทโรใหญ่อยู่ที่นั่น เราจะไปไหนมาไหน ประหนึ่งว่าพระเณรหลับหูหลับตาไม่มองดูเรา เราก็กไม่มองดูพระดูเณร มองดูแต่หัวใจเจ้าของกับกิเลสที่พิดกันเท่านั้นแหละ

ตอนพ่อแม่ครูจารย์มรณภาพเท่านั้นเกาะพริบเลย ไม่ทราบว่ามันจ้องมองเรามาตั้งแต่เมื่อไร ที่นี้ก็เป็นผู้ต้องหาละเรา ได้ขโมยหนี จะทำยังไงคนนั้นรู้มมาคนนี้รู้มมาเราคนเดียว พระเณรที่คอยติดตามเรา รับการอบรมศึกษาจากเราหลังจากพ่อแม่ครูจารย์ล่วงไปแล้วนั้นมากต่อมาก นี่ละที่นี้เราก็กเป็นผู้ต้องหา กลางคืนเจียบๆ ขโมยหนีคือมันไม่สะดวก ตอนนั้นกำลังจิตหมุนตัวๆๆ เรียกว่าต้องอยู่คนเดียวเท่านั้น อยู่กับใครไม่ได้เลยในขั้นนั้น จิตกับธรรมหมุนกันตลอดเวลา ไม่สนใจกับอะไร เพราะจิตมันหมุนแล้วหมุนเพื่อความพ้นทุกข์

ถ้าหากเราจะพูดตามขั้นของธรรมก็เรียกว่า ชั้นอนาคาแล้ว ก้าวขึ้นจะไม่มีคำว่ากลับแล้ว จะหมุนขึ้นไปเรื่อยๆ ที่อยู่ของพระอนาคาผู้สำเร็จธรรมชั้นอนาคาแล้ว ถ้าตายแล้วก็ไปอยู่ชั้นอวิหา อตปปา สุทัสสา สุทัสสี อกนิฏฐา แล้วผ่านเข้าสู่นิพพาน อันนี้จิตกำลังก้าวอยู่ในขั้นนี้ๆ จะถอยได้ยังไง กลางคืนหมุนๆเพื่อนนอนหลับๆ เตรียมของในบาตรเรียบร้อยแล้ว เตรียมทุกอย่าง จากนั้นก็เดินดูพระดูเณร องค์กรนั้นเดินจงกรม องค์กรนี้นั่งภาวนา ไม่สนใจกับเรา เราเตรียมของแล้วนะนั่น เดินฉากไปจากมาเห็นไม่มีใครก็

ปีบมานี้ สะพายบาตรปู้บไปลึกๆ นู่น ออกทางไม่มีคน ตื่นเข้ามาที่พระเณรแหมะ ยุ่งมาก จะว่าเป็นบาปเป็นกรรมก็ความหวังพันทุกชั้นนี้แรงกล้ามากที่สุด เกินกว่าจะรับใครไว้ได้ จึงต้องอยู่คนเดียว ๆ

นั่นละตอนพ่อแม่ครูจารย์มรณภาพนี้หนักมากนะ ขโมยหนีจากหมู่จากเพื่อนอยู่ กับใครไม่ได้ เพราะธรรมชั้นนี้ชั้นอยู่กับใครไม่ได้แล้ว มีแต่จะให้พันทุกข์โดยถ่ายเดียว นี่เราก็ดำเนินมา เล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟัง พอจากนั้นมาแล้วพระเณรก็เกาะพริบๆ เลย ตั้งแต่หลังวัดดอยธรรมเจดีย์มาเราก็ดำเนินมาเรื่อยๆ ไร่นาแรงเหมือนแต่ก่อน เพราะ จุดมุ่งหมายปลายทางเราก็ดำเนินมาถึงขั้นแห่งความพอแล้ว นี่ก็รับพระรับเณรอยู่ในป่าใน เขา หลังจากนั้นก็ค่อยเคลื่อนย้ายมา มาเอาโยมแม่บวชนี่ละ ที่นี้ก็เกาะพริบมาจนกระทั่ง ทุกวันนี้

เรื่องความสงสัยนี้หายแล้ว บอกจนกระทั่งวันที่ เดือน ปีจะว่าไง ผิดไปไหน วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๓ เวลา ๕ โมง บนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ ฟังลักษณะนี้ไม่มีลม จุดนี้ ไม่มีลมเลย ตั้งแต่นั้นมาแล้วค่อยลึ้มลึ้มตาอ้าปากแนะนำสั่งสอนเพื่อนฝูง บนศาลา หลังนี้มีแต่ธรรมะเด็ดๆ เผ็ดร้อนทั้งนั้น เทศน์สอนพระพุท้งๆ มีแต่แกงหม้อเล็กหม้อ จี๋วๆ เพราะไม่มีใครเข้ามายุ่ง มีแต่สอนพระ นี่ละธรรมะประเภทนี้ละที่ได้ออกอากาศ อยู่ทุกวันตอนดึกๆ เขาเอาธรรมะประเภทนี้ออก ประเภทสอนพระล้วนๆ นี่ ส่วน ประเภทแกงหม้อใหญ่มันมีอยู่ทั่วไปแล้วแหละ แกงหม้อเล็กมีอยู่เฉพาะบนศาลาหลังนี้ เท่านั้น

ตั้งแต่นั้นมาก็เรียกว่าพอ พอทุกอย่าง พอสามแดนโลกธาตุซึ่งอยู่ในแดนสมมุติ ด้วยกันขาดสะบั้นไปหมดจากจิตใจ เหลือแต่วิมุตติธรรม หลุดพ้นแล้วจากสมมุติทั้ง ปวงโดยชอบ ไม่มีอะไรสงสัยแล้ว ตั้งแต่นั้นก็เป็นเวลาตั้งแต่ ๙๓ จนกระทั่งถึงปานนี้ ๕๖-๕๗ ปีแล้วมั้ง ไม่ได้มีข้อสงสัยแย้งขึ้นมาว่า กิเลสเหล่านี้กูฆ่ามันเสร็จไปเรียบร้อยแล้ว มึงยังโผล่หน้ามาได้หรือไม่เคยมี แล้วก็ตัดสินใจอย่างเด็ดขาดด้วย สนุทธิฎุโก ชั้น สุดท้ายในคืนวันนั้นแล้ว แล้วอะไรจะมาโผล่ละ ไม่งั้น สนุทธิฎุโก จะเด็ดขาดหรือ พระพุทธเจ้าเด็ดขาดมาก่อนแล้ว

สนุทธิฎุโก ชั้นสุดยอดคือตรัสรู้ธรรม บรรดาสาวกทั้งหลายก็ สนุทธิฎุโก ชั้นสุด ยอดในการบรรลุดูธรรมเหมือนกัน จากนั้นไม่มีอะไรจะมากำเริบ เมื่อกิเลสบนหัวใจทุก ชั้นทุกภูมิของกิเลสสิ้นซากไปแล้วไม่มีอะไรกวนใจ หมด การกวนใจตั้งแต่หยาบถึงชั้น ละเอียดเป็นเสี้ยนเป็นหนามเป็นผงธุลีเข้าตาขัดทั้งนั้นละ กิเลสออกหมดโดยสิ้นเชิงไม่มี อะไรขัด โลกนี้ว่างเปล่าไปหมด ก็เข้าในคำที่พระพุทธเจ้าทรงสอนพระโมฆราช ว่า

สุญญโต โลโก อเวกขสุสุ โฆฆราช สทา สโต

อดตานุทฤษฎี อุหจจ เอว์ มจจุตโตร ลียา
 เอว์ โลกั อเวกขนุต์ มจจุราชาน ปสฺสติ

ดูก่อนโมฆราช เธอจึงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ ฟังซีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของว่างเปล่าสูญเปล่า ถอนอดตานุทฤษฎีความเห็นว่าเราว่าของเรานั้นเป็นก้างขวางคอนี้ ออกเสีย จะฟังหลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวงโดยชอบ พญามัจจุราชจะตามไม่ทันผู้พิจารณาโลกเป็นของสูญเปล่าอยู่อย่างนี้ นี่พระองค์ทรงสอนโมฆราชมานพคนที่ ๑๖ ที่นี้พอมันผางเข้าไปตรงนั้นแล้วก็ป็นโมฆราชด้วยกันหมด ไม่ว่าพระสาวกองค์ใดเป็นพระโมฆราชเหมือนกันหมด ระบุขึ้นเพียงพระโมฆราชองค์เดียวกระเทือนถึงบรรดาพระอรหันต์ทั้งหลายที่เป็น สุกฺขุโตะ โลกั อเวกขสฺสุ เหมือนกันหมดเลย ธรรมเข้าถึงกันได้หมด นี่ การปฏิบัติธรรม

ธรรมเวลานี้ถูกกิเลสเหยียบย่ำทำลายกลายเป็นโมฆะ เป็นกองมูตรกองคูไปหมด กิเลสเหยียบแหลกๆ เต็มอยู่ในเมืองไทยเราที่เป็นลูกชาวพุทธนี้แหละ มีแต่เปรตแต่ผีเต็มบ้านเต็มเมือง ไม่ว่าฆราวาสญาติโยม ไม่ว่าผู้ใหญ่ผู้น้อย ยศถาบรรดาศักดิ์สูงต่ำขนาดไหนก็ตาม กิเลสตัวเป็นบ้ายศบ้ำศักดิ์บ้ำลาภอะไรนี้ ขึ้นอยู่บนหัวพวกนี้ เพราะฉะนั้นใหญ่เท่าไรยิ่งกินดับกินปอดประชาชนได้มากมาย ประชาชนพี่น้องชาวไทยเรามีดับมีปอดที่ไหน มีแต่พวกยักษ์พวกผีที่มาครองบ้านครองเมือง ถือว่าเป็นใหญ่เป็นโตที่จะทำประโยชน์ให้ชาตินั้นแล เป็นผู้มากินมากสิ้นดับปอดพี่น้องทั้งหลายทุกวันนี้จะเป็นใครไป

ขับออกไปเมื่อเร็วๆ นี่ก็คือยักษ์ใหญ่นั้นเอง ตั้งใครขึ้นมา ฟังให้ตีนะผู้ใหญ่ในวงราชการงานเมืองของเราที่ปกครองไพร่ฟ้าประชาชน อย่าให้เป็นผู้ปากกว้างท้องป่องท้องใหญ่เท่าภูเขา ใหญ่กว่าภูเขา กินดับกินปอดประชาชนอีกต่อไป ธรรมดูไม่ได้นะ สายตาของธรรมดูแจ้งชัดหมด โลกวิทู รูไปหมด ให้ปกครองกันโดยความเป็นธรรม ความมีความจรมีได้ด้วยกันทุกคน แต่ความเฉลียวเพื่อแผ่ความมีธรรมในใจ เห็นอกเห็นใจทั้งเขาทั้งเราเป็นธรรมเสมอภาค ทำให้โลกมีความสงบร่มเย็นทั่วหน้ากัน ให้นำธรรมอันนี้ไปใช้ อย่างนำเอาพุงหลวงพุงใหญ่ไปใช้ ดับปอดประชาชนจะไม่มีเหลือตลอดไป ให้พากันจำ

วงราชการงานเมืองสำคัญมาก ตั้งผู้ใดขึ้นมาที่ตั้งพุงหลวงขึ้นมาพรวด ออกมากิน ดับปอดประชาชนมีเท่าไรไม่มีเหลือ กินหมดๆ คือพวกยักษ์ใหญ่ กิเลสนี้ คาคมันไม่ถึงง่าย ๆ นะ ว่ามีแล้วอย่างนั้นอย่างนี้จะพอเป็นพอไป ไม่พอเป็น กิเลสอันนี้มีเท่าไรยิ่งอยากมีเหมือนไฟได้เชื้อ เป็นยังงิไสเชื้อเข้าไปซิ ไฟจะระงับดับลงด้วยการไสเชื้อทับหัวมันได้ไหม มีแต่มันส่งเปลวออกจอตเมฆนุ่น มันได้เชื้อมาก นี่กิเลสค้นหาเมื่อ

ได้เชื่อคือสิ่งทั้งหลายที่หามาๆ พอกพูนมัน มันก็เหมือนไฟได้เชื้อ ไปใหญ่ๆ เลย โอ้ย จนดูไม่ได้นะ เอาธรรมดูน่าสลดสังเวชนะเราพูดจริงๆ เราก็ไม่เคยได้คิดเรื่องเหล่านี้ มันเป็นอยู่ในหัวใจ มันเห็นในหัวใจ มันรู้อยู่เห็นอยู่ไม่พูดได้ยังไงก็มันรู้อยู่ ใครไม่รู้เราก็ออยู่คนเดียวมันว่าไง

สามโลกธาตุตาบอดหมด เราตาดีคนเดียวมันก็เห็นหมด มันไม่ขึ้นอยู่กับคนสามโลกธาตุนี้เป็นคนตาบอด เอาเขามาเป็นใหญ่เป็นโตยิ่งกว่าคนตาดีได้ยังไง คนตาดีเพียงคนเดียวเท่านั้นพอ พระพุทธเจ้า โลกาวิทู เท่านั้นพอ นั่น เรื่องธรรมดูโลกดูอย่างนั้นนะ ผิดกันมาก เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้

(ลูกศิษย์เขาถามปัญหา มา เขาบอก กราบนมัสการหลวงตาที่เคารพบูชาอย่างสูงสุด ลูกมีปัญหาเกี่ยวกับการภาวนาดังต่อไปนี้ คือเวลานั่งภาวนาแขนและหัวไหล่ข้างซ้ายเจ็บมาก และดวงจิตที่ถูกผูกบางครั้งเปลี่ยนง่ายไม่มีใจในการภาวนา กราบเรียนว่าจะแก้ไขอย่างไรเนื่องจากใกล้จะกลับบ้านแล้วครับผม จากลูกศิษย์ กัลยา) อยู่บ้านไหน เมืองไหนนะมันถึงได้แหวกแขนงัก เพียงไหล่ทรุดลงเท่านั้นมันก็จะตายแล้วร้องหาพ่อหาแม่ พ่อแม่อยู่บ้านไหนเมืองไหนละ มันจะไม่ไปไหล่ทรุดเหมือนกันหรือไปถึงบ้านแล้วนะ

ให้มันเป็นชินะ มันเป็นทุกอย่างเรื่องภาวนา อย่าไปหนักใจเบาใจกับมัน ให้พิจารณาตามหลักความเป็นจริง มันจะหนักขนาดไหนเอาความหนักมาเป็นอารมณ์ของใจ ใจไม่หนัก พิจารณาเดี่ยวความหนักนั้นกระจายออกๆ สว่างขึ้นมา นั่นให้เอาอย่างนั้น อะไรจะหนักก็หนักใจไม่หนัก ใจเป็นผู้ดูสิ่งที่หนักและเบา ดีและชั่วทั้งหลายใจเป็นผู้ดูทั้งนั้น เราเป็นนักภาวนาเพื่อจะดูเหตุการณ์ต่างๆ ทำไม่ไม่ดู นี่คือเหตุการณ์ทั้งนั้นที่แสดงออกมา เข้าใจหรือเปล่านั้น

ดูมันซิ อะไรมาผ่านให้ดูหมด ใจไม่เคยตายไม่เคยทรุดโตรมไปไหน เอ้า ดู เมื่อใจได้จ่อลงไปตรงไหนแล้วอันนั้นจะพังๆ ไปเรื่อยๆ ที่จะให้มาต่อสู้อัจฉริยะขนาดสู้อยู่ไม่ได้จะไม่มีถ้าเป็นนักสู้ ถ้าเป็นนักถอยกรูดๆ เสื่อหมอนมัดติดหลังติดคอ มีก็ร้อยฝืนก็สู้มันไม่ได้ละ เอาละพอ

(หนูฟังเทศน์กัณฑ์ที่ ๔ เมื่อวานนี้เรื่องปัญญาอบรมสมาธิ เลยถวายบูชากัณฑ์เทศน์) ไปติดใจยังงัยปัญญาอบรมสมาธิ พอพูดเรื่องนี้เราระลึกได้ มหาพุทธา คนจังหวัดขอนแก่น เคยเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เรียนหนังสืออยู่ด้วยกัน อยู่วัดบรมนิวาส ที่นี้เวลาเราออกปฏิบัติท่านก็ยังไม่ได้ออกปฏิบัติ แล้วมาอยู่วัดวิเวกธรรม วัดท่านเพิ่งทุกวันนี้ เรียกวัดเหล่าเงาแต่ก่อน ท่านมาอยู่ที่นั่น พอตีเขาได้หนังสือเล่มบางๆ ปัญญาอบรมสมาธิของเรามาจากงานไหนไม่รู้ เขาถือมา พระถือมา พอตีมาถึงมหาพุทธานั่งอยู่

นั่น หนังสืออะไรนั่น หนังสืออาจารย์มหาบัว ชื่อว่า ปัญญาอบรมสมาธิ ทางนั้นก็ หือๆ ขึ้นเลย ก็เป็นเพื่อนเดียวกัน มหาบัวมันเก่งมาจากไหนวะ พระพุทธเจ้าสอนว่าสมาธิ อบรมปัญญา แล้วมหาบัวมันแหวกแนวมายังไงถึงได้ว่าปัญญาอบรมสมาธิ ไหนเอามา คุณะ มันเก่งกว่าครูไปไหนวะมหาบัวนี่นะ เพื่อนเดียวกัน

พอมานั่งอ่านละที่นี้ นั่งอยู่นั้นละอ่าน ปัญญาอบรมสมาธิ พอดีเท่ากับเทศน์กัณฑ์ หนึ่งนั่นแหละ ไม่นานนัก พอมานั่งอ่าน เอ๊ะ ชอบกลๆ อ่านๆ ทะลุนจบเลย โอ้ เข้าทำ เวียมหาบัว พอมามองเห็นกันยอมรับโทษ ได้ยกโทษท่านมหาแล้วนะ เล่าให้ฟังอย่าง นั้นๆ เลยมาลงกัน เข้าทีๆ ก็คนหนึ่งไม่ปฏิบัติ ปัญญาอบรมสมาธิออกจากภาคปฏิบัติ ของเรา ที่นี้เวลามาอ่านมันก็ยอมรับภาคปฏิบัติ นี่ละที่พูดนี้ มหาพุทธา เสียแล้วเดี๋ยวนี้ ลงนะ มหาพุทธาลงสุดขีดลงเรา บอกว่าลงจริงๆ เคยฟังเทศน์ท่านมหามานานแล้ว ต่อมานี้ก็เลยเรียกว่าอาจารย์ พาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายเรียก ฟังเทศน์อาจารย์ลงมานาน แล้วนะว่าฉัน มันเป็นอย่างนี้ถึงลง มันลงเองว่าฉันนะ เทศน์ไปๆ กล่อมลงๆ ลงทุกครั้ง ฟัง เทศน์ไม่ว่าเทศน์ที่ไหน ถ้าท่านอาจารย์เทศน์จิตผมจะรวมทุกครั้ง ท่านลงจริงๆ ลงกับ เรา เดียวนี้ท่านเสียแล้ว

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz